

Надя Захариева – „Чудо”

ЧУДО

Всяка вечер, щом стрелките на часовника решаваха, че е седем, той заставаше под навеса на площада с изкуствена роза в ръка. Чакаше точно един час, после си тръгваше. Спокоен и застинал като бронзовите фигури на пейката, нафталинен в кафявия костюм на райета и демодираното си борсалино, проядено от молци. Педантично избръснат, ухаещ на афършейв, с изрязани нокти и лъснати обувки. „Абе мани го тоя лудия, бе!“, присмиваха му се книгопродавците. Минувачите въобще не го забелязваха, освен ако не се блъснаха в него. Живееше на тавана на отсрещната кооперация – олющена мазилка, воня на котешка пикня, изсъхнали пръчки на забравени мушката в сандъчетата по стълбите. Апартаментчето му бе лъснато до блясък, с купища книги вместо мебели и прозорец с перваз – за гълъбите.

И ето че веднъж мракът пред таванската му врата се оплете в нозете му и се материализира в свито на кълбо кльоцаво нещо. Настръхнал врабец с розова перушина и обеща на човката. Лежи и не мърда, изцъклил очи, със запретнат ръкав и спринцовка в татуираната ръка. Едва успя да примъкне момичето вкъщи. Нямаше никаква представа какво да направи. За начало май не беше лошо да махне оповръщаните дрехи и да позамие фасадата, колкото може. Измъкна от скрина старомодна рокля на едри цветя – обличаше с нея един от моделите за картините си. Изхвъркналите ребра, яркосините реки на вените под воала на кожата и смешните остри гърди се притаиха под импровизирания цветен саван. Но не за дълго.

Ураганът вилня цяла седмица – обърна библиотеката, счупи прозореца, разпиля дрехите от скрина, изпика се по средата на стаята и утихна. Хранеше я с кисело мляко, ядки и плодове. Отначало тя предпочиташе да ги хвърля по него, но после прояде. Той заключваше старателно вратата, когато излизаше. Крясъците ѝ преминаваха в молби, молбите – в стонове. Абстиненцията ѝ беше толкова страшна, че стана причина да се разконспирира агентурната мрежа на бабичките от входа, градена грижливо с години. Още на третия ден пенсионерките предадоха стратегическите си позиции, затракаха вериги, захлопаха резета, заскърцаха масивни врати, снабдени с различни по мащаб шпионки. Стълбището екна от пискливите им гласове, възбудени от позабравената ОФ сплотеност. Излъчиха парламентъорка за преговори с кварталния, на когото така му бяха писнали всичките бабички, че ѝ тегли една семпла майна и продължи да брои на глас водоравните пет букви на „Опера от Пучини“ и да се чеше по темето с полуизгризано жълто бикче. Само да му паднеше някоя от тия пенсии, щеше да ѝ извие костеливия врат, ама не е професионално, нали така? „Е, щом полицията не може...“, казаха си бабите и се прибраха в бърлогите си.

Един ден от таванския прозорец се развя бяло знаме – надран на ивици чаршаф. Бегълката бе хваната малко преди да се изхлузи по несигурното въже и да увисне като врачански катерач по средата на нищото. Шамарите му подпалиха хлътналите ѝ бузи и отпришиха дъжд от сълзи. Тя го заблъска, зарита, захапа, докато ръцете му не я стегнаха в неловка прегръдка. „Не разбираш, дъртако жалък! Не искам да ме спасяваш! Не съм те търсила! Не ми трябва дълъг живот – тенкю вери мач! Да стана птеродактил като теб!“ Езикът ѝ се препъна във всички „т“-та. Пороят от думи премина в ръмеж. Тя облегна глава на рамото му и не млъкна, докато не му разказа за шибания си живот, състоящ се основно от скучно детство, самотно юношество и безперспективната младост. Говореше така, сякаш никой досега не я беше слушал. Той попи всяка дума и когато не остана нищо за казване, я сложи да си легне. Заредиха се еднакви спокойни дни. Старецът ѝ разказваше приказки, обясняваше ѝ уроците, които беше пропуснала, и

й правеше малки подаръци. Запозна я с постоянното присъствие – трите тлъсти гълъба от перваза, които на мига я харесаха, защото тайно им даваше тортите и сладкишите, които той й носеше. Старецът лекуваше болната й душа с книги от библиотеката си, с диско от 70-те, джаз и класика. Но така и не отключи вратата към стаята, в която спеше. „Какво има там? Трупове на бившите ти жени? Колекция безценни предмети от кварталния секшоп? Каква малка, мръсна тайна криеш?“ Любопитството й беше толкова силно, че замъгли абстиненцията. „Ще ти кажа, когато реша. Още не си готова.“ Бе непреклонен. „И какъв е тоя хепънинг, дето си го спретваш всяка божа вечер?“ „Ходя да чакам чудо.“ „К’во чудо, бе! Чудеса няма освен в американските филми. Там всички са с приятен загар, снежнобели зъби и даже да плачат или да се чукат, не им се размазва гримът. Добри деца, задружни семейства, хепиендове от глава до пети – ебало си е майката! Плачеш и повръщаш!“ Той я поглеждаше благосклонно, нахлупваше борсалиното с дупките от молци, вземаше изкуствената роза и излизаше на площада.

Малката така и не разбра колко време бе минало – месец, два или три, когато една сутрин намери на масата ключ и пари. Отвори предпазливо забранената врата и се смая. Мозъкът й регистрира шумотевицата от цветове, нюанси и тонове. Опръска я водата на фонтана, чу гълчавата на циганчетата, дето се боричкаха за хвърлените стотинки по дъното му, сбутаха я минувачите. Беше рисувал по стените, пода, тавана, гредите. Всички, които минаваха вечер край него, без да го забележат, бяха там. И дебелията продавачка на готварски книги, и заблеяният геймър с ролерите, дето винаги го закачаше с раницата си, и майката със зложодото дете, което прилъгваха с играчки от „Макдоналдс“, а то им се плезеше и тайно плюеше сандвича си в саксията отстрани, и дългокосите мазни типове от сергиите за нелегални дискове. В средата на стаята имаше статив. Беше я нарисувал като икона с пронизителен син поглед, от тия, дето ти бъркат в мозъка. Една настръхнала, незряла мадона в старомодна рокля на едри цветя, с розова коса, обеща на носа и дете на ръце. Като че ли току-що й го бяха подхвърлили, а тя го бе уловила в последния миг, за да не се размаже на плочките. Само от умиление не беше ревала! Грабна парите от масата и отпраши на четвърта по завоите на мрачното стълбище.

Хората са различни. Някои се давят, когато стигнат до дъното. По-силните се отгласват и изплуват. Тя изплува. Не веднага, минаха няколко години, в които за нея светът свършваше всеки ден. Поживя малко в комуна в Испания, ходи по психоаналитици, препоръчаха й терапия с работа, бра портокали, разхожда кучета, сервира из кафенетата на Европа. В Мюнхен се запозна с любовта на живота си, но се оказа, че не е любовта на неговия. Напусна я с бележка. Остави я бременна и сама. Тя се върна при родителите си в София и роди русо, здраво германче. Обожаваше го това дете! До лудост! Намери си работа и се кротна. Даваше частни уроци и превеждаше криминалета – поне една камара езици успя да научи покрай отучването от наркотиците. За старата тайфа й разказваха некролозите по „Графа“. Тя май единствена бе оцеляла.

Мотаеше се да си търси някакъв речник, когато краката й сами я отведоха под навеса на площада. Разбута гълпата и се изправи пред него. Една незряла мадона в старомодна рокля на едри цветя и с дете на ръце. Розата се изплъзна от ръцете на стареца и се разтвори във въздуха. Той се усмихна, вдигна ръка и се прекръсти. После бавно тръгна към своя таван – нямаше вече какво да чака.